

(စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်း)

မင်းသွေးသစ္စာ တိုက်မြေ

နိဒါန်း

"မင်းထင်သလို ငါဟာ မကောင်းဆိုးဝါးပဲကွ၊ ဟောဒီမြွေတွေဟာ ငါ အမိန့်ပေးသမျှကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာတဲ့ 'တိုက်မြွေ'တွေပဲ၊ မင်းလည်း ဟောဒီလို ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ တိုက်မြွေ မဖြစ်ချင်ဘူးလား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးကျော်လာတဲ့ အတွက် မကြာခင်မှာ မြွေတစ်ကောင်ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားတော့မယ်၊ တိုက်မြွေတစ်ကောင် ဖြစ်တော့မယ်"

အခန်း(၁)

မှောင်မိုက်သောတစ်ည၌ ညလူဟု ခေါ်သော သူခိုးတစ်ယောက်သည် တိတ်တဆိတ် သွားလာလျက်ရှိ ၏။ သူခိုးသည် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို ကောင်းစွာလေ့လာ ထောက်လှမ်းပြီး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်သူသည် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၏ စည်းရိုးအနီးသို့ အခက် အခဲမရှိ ချဉ်းကပ်လာနိုင်၏။

သူ၏ မျက်လုံးက အမှောင်ထဲတွင် ကျင့်သားရကာ ခြံဝင်းထဲမှ နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်အိုကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရမည့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

အိမ်တွင်းသို့မရောက်မီ ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်အခဲတစ်ခုရှိ၏။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ ခြံစောင့်ဟူ၍ လူ၏ ခါးတစ်ပိုင်းခန့်အမြင့်ရှိသော ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်က လှည့် ပတ်သွားလာနေတတ်၏။

သူသည် လွန်ခဲ့သည့် (၇)ရက်လုံးလုံး ညစဉ်တိုင်းပင် ထိုခွေးနက်ကြီးနှင့် ရင်းနှီးအောင် ထန်းလျက်တွင် ပျားရည်မံထားသော အစားအစားများကို အသုံးပြုခဲ့၏။

ယခုလည်း သူခိုးက သံဆူးကြိုးအပေါက်မှ နေ၍ အတွင်းသို့ ထန်းလျက်ခဲလက်တစ်ဆုပ်ကို ပစ်သွင်းလိုက်၏။

အိမ်ကြီး၏ လုံခြုံရေးအတွက် ကင်းလှည့်နေသော ခွေးနက်ကြီး၏ စူးရှလှသည့် အနံ့ခံအာရုံအတွင်းသို့ ထန်းလျက်နှင့် ပျားရည် ရနံ့က တိုးဝင်လာ၏။

ခွေးနက်ကြီးသည် အစားအသောက်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် အိမ်နံဘေးမှ ပြေးထွက်လာ၏။

သို့သော် လူစိမ်းရနံ့ကြောင့် သင်္ကာမကင်းဟန်နှင့် နားရွက်ထောင်သွား၏။ သူ့ခိုးက နောက်ထပ် ထန်းလျက်လက်တစ်ဆုပ်ကို အနီးသို့ ပစ်ပေးလိုက်မှ ပင် ခွေးနက်ကြီးသည် ၎င်းအားမှတ်မိသွားသည် ။

ထိုအခါ ခွေးနက်ကြီးက ထန်းလျက်ကို ဆတ်ခနဲဟပ်ကာ သူ့ခိုးအား မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံသည့်အနေနှင့် အမြီးကို လှုပ်ယမ်းပြလိုက်တော့၏။

ထိုအခါမှ ပင် သူ့ခိုးသည် သက်ပြင်းချ၍ ပလာယာနှင့် သံဆူးကြိုးကို လူတစ်ကိုယ်စာဝင်ရုံ ဖြတ်တောက်၏။

သူ့အတွက် ကျန်သည့် အရာအားလုံးမှာ ထမင်းစားရေသောက်သမျှ လွယ်ကူသွားပေပြီ။

လေ့လာထားသလောက် အိမ်ပိုင်ရှင်သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ခွေးတစ်ကောင်ကိုသာ အဖော်ပြုနေထိုင်သည့် တစ်ကိုယ်ရေသမား ဖြစ်၏။

ထိုလူကြီးနှင့် မရှောင်သာ ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင်သော်မှ မူလောက်စရာမလိုချေ။ ထိုအိမ်မှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို စိတ်ကြိုက်ခိုးယူရုံသာ ရှိတော့၏။

မကြာမီ သူခိုးသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို သံတူးရွင်းနှင့်ကလန်၍ ဖွင့်ကာ အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

အခန်းထဲတွင် ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေလေရာ လက်နှိပ်ခါတ်မီးက လေးနှင့် ခပ်အုပ်အုပ်ထိုး၍ ကြည့်ရှု၏။

အခန်းမှာ ပရိဘောဂအကျိုးအပဲများ နှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးများ ထားရာ စတိုခန်းတစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်၍ ပင့်ကူမျှင် အထပ်ထပ်ရှိ၏။ သူခိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ စိတ်တွင်းမှ

"အင်း . . . ငါထင်ထားသလောက် တွက်ချေကိုက်ပါ့မလား မသိဘူး၊ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးလည်း မှောင်အတိကျပြီး အပေါ်ထပ်က အခန်းတစ်ခန်းကတော့ အလင်းရောင်ကလေးရှိနေတယ်၊ အဲဒီ အခန်းမှာ အိမ်ပိုင်ရှင် လူကြီး၊ နေတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုရင်လည်း အဲဒီ လူကြီး အခန်းမှာ ပဲ ရှိမှာ ပေါ့၊ အပေါ်ထပ်ကို တက်ရမယ်"

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူခိုးသည် အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင် ကျိတ်၍ ဖွင့်ကာ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဧည့်ခန်းမှာ လည်း ကြိမ်ကုလားထိုင်အဟောင်းများ နှင့် စားပွဲပုကလေးတစ်လုံးသာရှိပြီး စတိုခန်းနှင့် မခြား ဖုန်းအလိမ်းလိမ်းသာ ဖြစ်၏။

သူသည် အပေါ်ထပ်ကျွန်းလှေကားကြီး အနီးသို့ လက်နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့် ဝေ့ဝဲ၍ ထိုးကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြုမိသွား၏။

လှေကားအခြေရှိ အခန်းတံခါးတွင် ‘မဝင်ရ’ ဟူသော စာတန်းတစ်ခု ရေးသားထား၏။ သူခိုးသည် ထိုအခန်းကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

မဝင်ရယူသောနေရာကို ပို၍ ဝင်ရောက်ချင်လာ၏။

ထို့နောက် သူခိုးသည် တံခါးမှ ကြေးသော့ခလောက်ကြီး၏ သော့ပေါက်အတွင်းသို့ သံချောင်းကလေး နှင့် ကလိကာ (၅) မိနစ်မျှ အားထုတ်လျှင် သော့ပွင့်သွားပြီ ဖြစ်၏။

သူခိုးက အတွင်းသို့ဝင်၍ တံခါးကို အသာအယာပင် ပြန်၍ စေ့ကာ အခန်းအတွင်းသို့ အကဲခက်လိုက်၏။ သူသည် ဦးစွာပင် ညှိစို့စို့နှင့် ဆိုးရွားလှသည့် အနံ့ကြီးကို သတိပြုမိ၏။

အခန်းမှာ များ စွာကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိဘဲ မျက်နှာကြက် ထုပ်တန်းတွင် ရေလုံမိုးကာ အိတ်ကြီးများကို ကြိုးဖြင့်တွဲလွဲဆွဲထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

သူခိုး၏ စိတ်ဝင်စားမှုက အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သွား၏။ ဆိုးရွားလှသော အနံ့အသက်များက ထိုရေလုံမိုးကာ အိတ်ကြီးများမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

သူခိုးသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလေး အလင်းရောင်နှင့် ထိုအိတ်ကြီးများ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အိတ်တစ်လုံးအား မောင်းချစားနှင့် ထိုးဖောက်ကြည့်ရှုရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် ချောက်ခနဲအသံနှင့်အတူ အခန်းတွင်းရှိ မီးလုံးက လင်းလက်လာ၏။ သူခိုးသည် ရုတ်တရက်ထိတ်လန့်ပြီး ထ၍ ခုန်လိုက်၏။

အခန်းတံခါးဝတွင် အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုရှိနေ၏။ သူခိုးသည် ထိုသူကို မီးအလင်းရောင်နှင့် ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရလျှင် အိမ်ပိုင်ရှင်ကြီးမှန်း သိလိုက်၏။

လူကြီးသည် အနက်ရောင် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ထိုအခါ ပုအိုင်အိုင် ရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာက အင်္ကျီအတွင်း၌ ပျောက်ကွယ်နေသလိုရှိ၏။

ထူးခြားမှုက အများ သူငါထက် ပို၍ ကြီးမားသည် ဟု ထင်ရသော ဦးခေါင်းပင့် ဖြစ်၏။ လူကြီး၏ ထိပ်ကပြောင်၍ ဆံပင်တို့ က ဖြူရော်စပြုနေချေပြီ။

အခေါင်းပွပွကြီး၏ နှာရိုးထက်တွင် ကိုင်းမပါသော မျက်မှန်ဝိုင်းက လေးကို တပ်ဆင်ထား၏။ မျက်လုံးအစုံကမူ။ သူခိုးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် လင်းလက်သွားသည် ဟု ထင်ရ၏။

သူခိုးသည် ရုတ်တရက် သူခိုးလူမိအဖြစ်ကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းရှိနေစဉ် လူကြီးက အသံသြသြကြီး နှင့်

"မင်းလက်ထဲမှာ လည်း ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ ပါလား၊ ဘာလဲ၊ ဟိုရေလုံမိုးကာအိတ်ကြီးတွေကို ဖောက်ပြီး ကြည့်ချင်လို့ နဲ့ တူတယ်၊ မင်းစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ကြည့်နိုင်တယ်"

ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ခွင့်ပြု၏။ သူခိုးက သွားကိုဖွီး၍ ဓားကိုဝင့်ကာ

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတွေ့တာတောင် အံ့သြပုံမရဘူး၊ လူမိမှ တော့ မထူးတော့ဘူး၊ ကျုပ်က ခိုးလို့ မရရင် လုယက်ယူမဲ့သူဗျ"

ဟု ကြိမ်းဝါးလေရာ လူကြီးက လက်ကာပြပြီး

"မင်း ခြံဝင်းထဲကိုဝင်လာကတည်းက ငါသိနေတော့ ဘာမှ အံ့သြစရာမလိုဘူးကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေကတည်းက ငါ့ခြံနား လာပြီး သူခိုးချောင်းချောင်းနေတာလည်း သိတာပဲ၊ ခွေးနက်ကြီးကို အစာကျွေးပြီး ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းတာလည်း သိတာပဲ"

ဟု ဆိုကာ သူခိုးက မျက်လုံးပြူးကျယ်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်ကာ

"ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုထောင်ပြီး ဖမ်းဖို့ ကြံစည်ထားတာပေါ့၊
ကျုပ် ခင်ဗျားကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

လူကြီးက လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဝှေ့ယမ်းပြန်ကာ ပြူးတူးပျာတာဟန်နှင့်

"နေပါဦး . . . နေပါဦး၊ ကျုပ်ကို ရန်မမူခင် မောင်ရင် ခြေတစ်လှမ်း
ရွေ့လိုက်တာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ် သွားမလဲဆိုတာလည်း သတိထားစမ်းပါ၊
ကြမ်းပြင်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦးလေ"

ဟု ပြော၍ တခွီးခွီး ရယ်မောလေ၏။

ထိုအခါမှ ပင် သူခိုးသည် ကြမ်းပြင်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့်ရှိ နေသော
အကောင်ငယ်ကလေးများကို မြင်တွေ့လိုက်၏။

လက်သန်းလုံးခန့်နှင့် အနက်ရောင်ရှိသော မြွေကဲ့သို့သဏ္ဌာန် က
လေးများက တွန့်လိမ်ကာ လှုပ်ရှားနေလေ၏။ သူခိုးက သတ္တိအရာတွင်
မညံ့လှသော်လည်း ဗီဇရ မြွေမဆိုထားနှင့် တီကောင်ကိုပင် ကြောက်ရွံ့
၏။

ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ထ၍ ခုန်ကာ

"မြွေ . . မြွေတွေလား၊ ဟေ့လူကြီး . . . ဒီမြွေတွေက ခင်ဗျား လွှတ်
ထားတာလား"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခိုက်တွင် ပင် ကြမ်းပြင်မှ အကောင်ငယ်လေး တစ်ကောင်က

ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေသော သူခိုး၏ ခြေဗလာကို ဆတ်ခနဲ ကိုက်ခဲ လိုက်တော့၏။

သူခိုးသည် ဆတ်ခနဲ နာကျင်မှုနှင့်အတူ ခြေတစ်ဖက် ထုံကျဉ်ကာ လှုပ်မရအောင် ဖြစ်သွား၏။ လူကြီးက သူခိုး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး

"ဟား ဟား . . . မင်းက မြွေတွေ ရှိတဲ့ နေရာ ကို လာပြီး မြွေတွေကို အပြစ်ဆိုချင်သေးတယ်၊ ဟောဒီမြွေတွေဟာ ခြံထဲမှာ ကင်းလှည့်နေတဲ့ ခွေးနက်ကြီး ထက်တောင် အနံ့ခံကောင်းသေးတယ်ကွ၊ သူတို့ က မင်း လို လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အခန်းထဲဝင်လာကတည်းက တိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်ရှိ နေကြတယ်ကွ၊ ငါ့ရဲ့ အမိန့် မရသေးလို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြတာ"

ဟု ဆိုလေ၏။

သူခိုးသည် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်ပြီး မျက်လုံးများ ပြာဝေလာကာ

"ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ မြွေတွေ ကို ခင်ဗျားက အမိန့်ပေး လို့ ရတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ ဖြစ်မယ်"

ဟု လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောဆိုကာ ကြမ်းပြင်သို့ ဗိုင်းခနဲ လဲကျလေ၏။

သူ၏ ခေါင်းတစ်ခုလုံးမူးဝေနောက်ကျိကာ အသိအာရုံ တို့ ကင်းလွတ်ချင်လာ၏။

ထိုအခိုက် လူကြီးက အနီးသို့ ရောက် လာပြီး ဒူးထောက်၍ လေသံ တီးတီးနှင့်

"မင်းထင်သလို ငါဟာ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ ကွ၊ ဟောဒီမြွေတွေဟာ ငါ အမိန့်ပေးသမျှကို တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာတဲ့ တိုက်မြွေတွေပဲ၊ မင်းလည်း ဟောဒီလို ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ တိုက်မြွေ မဖြစ်ချင်ဘူးလား၊ ဘ

ယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးကျော်လာတဲ့ အတွက်
မကြာခင်မှာ မြွေတစ်ကောင်ဘဝကို ပြောင်းလဲ သွားတော့မယ်၊
တိုက်မြွေ တစ်ကောင် ဖြစ်တော့မယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

သူခိုးသည် လူပြီး၏ ထိတ်လန့် ဖွယ်စကားသံကို နားထောင်ရင်း မ
ကောင်းဆိုးဝါးကဲ့သို့ ရယ်မောသံကြီးကို ကြားကာ သတိကင်းလွတ်သွား
တော့၏။

***

အခန်း(၂)

သူခိုးသည် အသိအာရုံတို့ ကောင်းစွာစုစည်းမိ၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ဦးစွာပင် ပြာလဲ့လဲ့အရောင် ကို သတိပြုမိ၏။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အသက်ရှူမဝသလို တင်းကျပ်နေလေရာ ခြေလက်များကို လှုပ်ရှားကြည့်ရာ ပို၍ တင်းကျပ်လာ သလို ခံစားရ၏။

ထို့နောက် သူခိုးသည် အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွား၏။

သူသည် မီးအလင်းရောင် ပြာလဲ့လဲ့ ရှိနေသော အခန်းကျယ်တစ်ခု၏ စားပွဲရှည်တစ်လုံးတွင် ရောက်နေ၏။

သူသည် ပက်လက်အနေအထားနှင့် ပြာလဲ့လဲ့ရှိနေသော အခန်းကျယ်တစ်ခု၏ စားပွဲရှည်တစ်လုံးတွင် ရောက်နေ၏။ သူသည် ပက်လက်အနေအထားနှင့် စားပွဲရှည်ကြီးမှ အထူးစီမံထားဟန်တူသော သားရေပြားကြီးများ နှင့် မလှုပ်သာအောင် တုပ်နှောင်ခံထားရ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူခိုးက လွတ်ဟနေသော ပါးစပ်မှ

"ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်ချုပ်နှောင်ထားတာလဲ၊ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ပုလိပ်လက်ထဲကို အပ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်က ထောင်ကျကျ တန်းကျကျ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျုပ်ကို အခုချက်ချင်း လွှတ်ပေးစမ်း"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်ရန်လည်း ရုန်းကန်၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ မထူးခြားဘဲရှိနေလေရာ သူခိုးသည် အသာပင် ငြိမ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိ၏။

"ဟိုလူကြီး ဘယ်ပျောက်နေပါလိမ့် ၊ ဒီလူကြီးက ငါ့ကို မြွေတစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းပစ်မယ် လို့ ကြိမ်းဝါးခဲ့တာပဲ၊ ဒီလူကြီးဟာ ရူးသွပ်နေတဲ့ လူပဲ ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် တကယ်ပဲ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးလား မသိဘူး။"

သူခိုးသည် ထိုအတွေးကြောင့် ကျောချမ်းသွား၏။ လူတစ်ယောက်က အရှင်လတ်လတ် မြွေဖြစ်ရမည်ဆိုသည် ကို လည်း တစ်ခါမျှမကြားဘူးသလို ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာသာ ဖြစ်၏။

သူခိုးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်ရှုလေရာ ပြတင်းပေါက်ဟူ၍ တပ်ဆင်ထားဘဲ တစ်နေရာတွင် ခိုင်ခန့်သော သံတံခါးကြီးတစ်ချပ် တပ်ဆင်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

သူရောက်ရှိနေသော စားပွဲရှည်ကြီးကဲ့သို့ စားပွဲများ ပေါ်တွင် သူတစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ခဲ့ဖူးသည့် ဖန်ပုလင်းများ ၊ ပိုက်များ ခွက်များ လည်း အစီအရိတ်ထားကာ အချို့ စားပွဲထက်မှ ဖန်ပုလင်းကြီးများ တွင် အရောင်စုံရှိသည့် အရည်များ ထည့်ထားပြီး အချို့က ပိုက်နှင့်သွယ်ကာ ရေပလုံစီကလေးများ ထနေ၏။

ထိုအခါ သူခိုးက

"အင်း . . . ဒီလူကြီးဟာ တကယ့်ကို လူထူးလူဆန်းကြီးပဲ၊ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ဘာတွေကြံစည်နေသလဲမ

သိဘူး၊ ငါဒီအိမ်ကြီးထဲကို ခိုးဝှက်ဖို့ ရောက်လာတာ ကံဆိုးပြီထင်တယ်၊ သူပြောသလို ငါဟာ မြွေတစ်ကောင်ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားရင် ဘယ်လို တွေ့ဖြစ်ကုန်မလဲမသိဘူး"

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအခိုက် သူ၏ နံဘေးဆီမှ

"မင်းဟာ မြွေတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် လူတစ်ယောက် မစွမ်း ဆောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကို စွမ်းဆောင်နိုင်တော့မှာ ပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ မင်းဟာ အခြားသူတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အတွက် အထူးတလည် လက်နက်ဆောင်ယူစရာမလိုဘဲ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးဟာ အဆိပ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လက်နက်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မှာ ပေါ့၊ တိုက်မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ အတွက် မင်းဟာ ဘယ်လို လူမျိုးကိုမှ ကြောက်ရွံ့စရာမလိုတော့တဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့ မှာ ပေါ့"

ဟု အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

သူခိုးက နံဘေးသို့ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို ငဲ့၍ ကြည့်လေရာ အိမ်ပိုင်ရှင် လူကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လူကြီး၏ လက်တွင်း၌ ခရမ်းရောင်အရည်များ အပြည့်နှင့် ဆေးထိုး အပ်ကဲ့သို့သော အရာကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူခိုးက ရုန်းကန်ပြီး ဒေါသတကြီးနှင့်

"ခင်ဗျား အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ ကျုပ်ကို အမြန်လွှတ်ပေးပါ"

ဟု တောင်းဆိုလေရာ လူကြီး ကခေါင်းယမ်းပြီး

"မင်းဟာ မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်မှာ ပဲ ဒီက ထွက်ခွာခွင့်ရလိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ် မင်းကို မြွေအဖြစ်ပြောင်းလဲ ပေးဖို့ လုပ်ငန်းစကြစို့"

လား"

ဟု ဆိုလေ၏။

သူခိုးသည် လူကြီးကို ကြည့်နေရင်းမှ ပင် လူကြီး၏ မျက်လုံးအစုံက အနီရောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသလို ထင်မှတ်မိ၏။

အခန်းတွင်း၌ ထွန်းညှိထားသည့် ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်က လူကြီး၏ ဖြူရော်ရော်အသားအရေကို ပို၍ သွေးဆုတ်နေသလို ထင်ရအောင်လည်း ရှိနေ၏။

သူခိုးက မျက်လုံးပြူးကျယ်ကာ

"ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးပါ၊ နောင်ဆိုရင် ဒီ အိမ်ကြီးအနားကို ယောင်လို့ တောင် မကပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် တယ်"

ဟု တောင်းပန်ပြန်၏။

လူကြီးက လက်တွင်းမှ ဆေးထိုးအပ်ကဲ့သို့ ဖြန့်ကို ထောင်၍ ကြည့်ကာ မလှုပ်သာအောင်ရှိသည့် သူခိုး၏ လည်ပင်းမှ အကြောတစ်ခုကို ထိုးစိုက်လိုက်၏။

သူခိုးသည် ထိတ်လန့်တကြားနှင့် အော်ဟစ်နေစဉ်မှာ ပင် ဖြန့်အတွင်းမှ ခရမ်းရောင် အရည်များက သူ၏ ကိုယ်တွင်းသို့ တဖြည်း ဖြည်း ဝင်ရောက်နေလေ၏။

လူကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အလုပ်ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ပြုလုပ်ကာ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

သူ၏ အကြည့်က သူခိုး၏ မျက်နှာသို့ စူးစိုက်ထား၏။ သူခိုးသည် အ

ချိန်အတန်ကြာမျှ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ပြီး မောပန်းသွား သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွား၏။

ထိုအခါမှ ပင် ပြန်အတွင်းမှ အရည်များကုန်ခန်းသွားလေရာ လူကြီးက အပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်ပြီး

"ပထမအဆင့်တော့ ပြီးသွားပြီ၊ ဟောဒီ အရည်တွေကို မင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲ (၇)ရက် ဆက်တိုက် အချိန်မှန်မှန် သွင်းပေးပြီး ရင် မင်းဟာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင် ဘဝကို ပြောင်းလဲ သွားတော့မယ် ၊ ဟား ဟား ဟား . . ."

ဟု ကျေနပ်ဟန်နှင့် ရယ်မောလေတော့၏။

သူခိုးသည် ငြိမ်သက်နေရင်း သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ သွေးကြောများ အနှံ့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အကောင်ငယ်ကလေးများ တရွရွသွားလာနေသလို ခံစားရ၏။

ထိုအကောင်ငယ်ကလေးများမှာ အစတွင် ဖြည်းလေးစွာ သွားလာနေသော်လည်း အချိန်နှင့်အမျှ ပို၍ မြန်ဆန်လာ၏။

ထိုအခါ သူခိုးသည် နာကျင်သည် လည်း မဟုတ်၊ ခံသာသည် လည်း မဟုတ်ဘဲ အမျိုးအမည်မခွဲခြား တတ်သော ဝေဒနာကြောင့် ထိတ်လန့်ကာ

"ကျူပ်ကိုယ်ထဲက အသွေးတွေ ဘာဖြစ်ကုန် ပြီလဲ၊ ကျူပ်က တကယ်ပဲ မြွေဖြစ်တော့မှာ လား၊ ကျူပ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေလည်း ဝါး လာပြီ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထုံကျဉ် လာပြီ၊ ကျူပ်ရဲ့ အရိုးတွေလည်း အားမရှိဘဲ ပျော့သွားပြီထင်တယ်"

ဟု အဆက်မပြတ်အော်ဟစ်နေလေတော့၏။

လူကြီးက သူခိုး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ရှုပြီး ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာပြီး သံတံခါးကြီး ကို ဂျှိုးခနဲ ပိတ်လိုက်လေ၏။

သူခိုးကလည်း တံခါးပိတ်သံနှင့်အတူ သတိကင်းလွတ်သွားတော့၏။ သူသည် မည်မျှကြာကြာ မေ့မြောနေသည် ကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ သတိပြန်လည်လာ၏။

မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်လျှင်ပင် လူကြီး၏ မျက်နှာကို တန်း၍ မြင်ရ၏။ လူကြီးက သူခိုးကိုငဲ့ကြည့်ပြီး ရေအနည်းငယ်ကို တိုက်ကာ

"မင်းအတွက် ရေနည်းနည်းပဲလိုမှာ ပါ၊ မြွေတစ်ကောင်အတွက် အစာအာဟာရကို လနဲ့ ချီပြီး မမှီဝဲဘဲ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးမှာပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။

သူခိုးသည် ထိုအခါမှ ပင် သူ့တွင် မည်သည့် အစား အသောက်မျှ မစားမသောက်ရသော်လည်း ပြင်းပြစွာ ဆာလောင်ခြင်း မရှိသည် ကို သတိပြုမိ၏။

လူကြီး၏ အသံကဆက်၍ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"မင်းက တော်တော်ပျော့တာပဲကွ၊ ငါ့ရဲ့ ပထမအဆင့်ကိုတောင် ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး၊ (၃) နာရီ တိတိ သတိလစ်သွားတယ် ၊ ဒါပေမဲ့ ပထမအဆင့်က အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ မင်းကို လက်တွေ့ပြရသေးတာပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။ သူခိုးသည် အူကြောင်ကြောင်နှင့်ရှိနေစဉ် လူကြီးက ရှည်မျောမျော မှန်တစ်ချပ်ကို သူခိုး၏ အပေါ်မှ အုပ်မိုး၍ ကိုင်ပြ၏။

သူခိုးသည် ပက်လက်အနေအထားနှင့်ရှိနေသော သူ၏ ပုံရိပ်ကို မြင်

ရ၏။

ထိုအခါ ပြာလဲ့လဲ့ဖြစ်နေသော မီးရောင်နှင့်ပင် သူ၏ ပုံရိပ်မှာ မြွေတစ်ကောင်၏ အရေခွံလို အကွက်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည် ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ရပြီး ထိတ်လန့်ကာ

"ကျူပ် . . . တစ်ကိုယ်လုံး ဘာတွေဖြစ်ကုန် ပြီလဲ "

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ထို့နောက် သူ၏ မျက်လုံးအစုံက ရဲရဲနီနေသလို ပွင့်ဟနေသော ပါးစပ်တွင်းရှိ လျှာကလည်း အပြားလိုက်မဟုတ်ဘဲ မြွေ၏ လျှာကဲ့သို့ အလယ်မှ ကွဲကာ နှစ်ခွဖြစ်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

လူကြီးက ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး မှန်ကို ရုပ်သိမ်းကာ

"ဒါဟာ ပထမအဆင့်ပဲရှိသေးတယ်"

ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်နှင့် ပြောလေ၏။

သူခိုးသည် ကြောင်ငေးငေးနှင့် လူကြီး၏ ပါးစပ်တွင်းမှ လျှာမှာ လည်း သူလိုပင် နှစ်ခွဖြစ်ပေါ်နေသည် ကို တွေ့ပြန်လေရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး သတိလွတ်သွားပြန်၏။

***

အခန်း(၃)

သူခိုးသည် အိမ်ကြီးအတွင်း ရောက်ရှိပြီး မဝင်ရဟု စာတန်းရေးသားထားသော အခန်းတွင်း၌ မြွေတစ်ကောင်၏ ကိုက်ခဲမှုကြောင့် အဆိပ်တက်ကာ သတိကင်းလွတ်ခဲ့၏

သတိပြန်လည်လာလျှင် ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်ရှိသော အခန်းကြီးအတွင်းရောက်ရှိပြန်ကာ အိမ်ပိုင်ရှင်လူ ထူးဆန်းကြီး၏ လက်ချက်နှင့် သတိကင်းလွတ်ခဲ့ပြန်၏။

သတိပြန်လည်လာလျှင် သူ၏ အဖြစ်အပျက်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်ရင်း သတိကင်းလွတ်သွားပြန်လေ၏။

ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ် သတိကင်းလွတ်လိုက်၊ သတိ ပြန်လည်လိုက်နှင့် ရှိပြီးနောက် တစ်ကြိမ်သတိရလာသောအခါ သူ၏ အနီး၌ ခပ်ကုပ်ကုပ် ရပ်တန့်နေသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ပြန်၏။

သူခိုးက ပက်လက်အနေအထားနှင့် ခေါင်းကိုငုံပြီး ထိုသဏ္ဌာန်အား သေချာစွာမြင်တွေ့စေရန် လှုပ်ရှားလေ၏။

ထိုသဏ္ဌာန်သည် သူခိုးသတိပြန်လည်လာသည် ကို သိပြီးအနီးသို့ တိုးကပ်၍

"ဟေ့ကောင် 'ကံထူးမောင်'၊ ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ 'ဖားကြီး' လေ၊ ငါဖားကြီးပါကွ"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုသူ၏ စကားသံက ရေအိုးအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသံကို
သြဩကြီးရှိ၏။

သူခိုးက သူ၏ အမည်ကို ခေါ်၍ တိုးကပ်လာသော ဖားကြီးဆိုသူ
အား ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

"ဖားကြီး . . . မင်းက တကယ်ပဲ ဖားကြီးလား"

ဟု တအံတသြ ရေရွတ်လိုက်၏။

ဖားကြီးသည် မူလကရှိသည့် မျက်နှာပြုပြကြီးက ပို၍ ပြ ကားဖောင်း
ကားနေ၏။

မျက်လုံးကလည်း ပို၍ ပြူးကျယ်၏။ မူလက ပုပုဝဝ နှင့် ရှိရာ ယခုမူ
ထိုထက်ပို၍ လက်ပြင်ကြီးကိုင်း၍ ခါးကုန်းနေ၏။

အသံက မူ မှတ်မိစရာ မရှိလောက်အောင် ပြောင်းလဲနေချေပြီ။ ကံ
ထူးမောင်ဟူသော သူခိုး၏ စကားဆုံးလျှင် ဖားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

"မင်း . . . ငါ့ကိုတွေ့လို့ အံ့ဩနေတယ် မဟုတ်လား တကယ်ဆိုရင်
ငါဟာ မင်းထက် စောပြီး ဒီနေရာကို (၁၀)ရက်လောက် ကြိုပြီး ရောက်ခဲ့
တာကွ"

ဟု ပြောလေ၏။

သူခိုးကံထူးမောင်သည် သူ့လို သူခိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သော
ဖားကြီးမှာ လွန်ခဲ့သည့်ရက်များက ပျောက်နေသည် ကို သတိပြုမိခဲ့၏။

သို့သော် ဖားကြီးသည် တစ်နေရာတွင် ပွပေါက်တိုးပြီး သူတို့ သူခိုး
လောက၏ ထုံးစံအတိုင်း ပုန်းအောင်းပြီး ခြေရာ ဖျောက်နေခဲ့သည် ဟု

သာ ထင်မှတ်မိ၏။

ယခုမူ ဖားကြီးသည် မိမိထက်စောစွာပင် အိမ်ပိုင်ရှင် လူကြီး၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်နေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ကံထူးမောင်က အလောတကြီးပင်

"ဒါဆိုရင် ဖားကြီး မင်းကို ဟိုလူကြီးက မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲ မပေးခဲ့ဘူး လား"

ဟု မေးမြန်းရာ ဖားကြီးက မျက်လုံးကို ပေကလတ် ပေကလတ်လုပ်ပြီး

"ငါ့ကိုလည်း ကြည့်ပါဦးကွာ၊ အရင်ပုံစံဟုတ်သေးလို့ လား၊ ကဲ . . . မင်းမြင်သာတဲ့ နေရာမှာ ထင်ရှားအောင် ငါပြမယ်၊ သေသေချာချာကြည့်ပါ"

ဟု ပြော၍ နောက်သို့ရုတ်တရက် ခုန်သွားလိုက်၏။

ဖားကြီးသည် ခြေကိုကန်၍ တစ်ပက်လှည့်ကာ (၅) ပေခန့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ကြမ်းပြင်သို့ ဖားတစ်ကောင်လိုပင် ကုန်းကွကွ ကြီး ကျရောက်ပြီး နောက် ကံထူးမောင် ဘက်သို့ လှည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အော်ဟစ်ပြ၏။

ဖားကြီး၏ အသံမှာ တကယ့်ကို ဖားတစ်ကောင်အလား ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကံထူးမောင်က ထိုအဖြစ်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး

"မင်း . . . မင်းဟာ ဖားတစ်ကောင်လိုပါပဲလား၊ ဒါဟိုလူကြီး လက်ချက်ပဲလား"

ဟု မေးလိုက်၏။

ဖားကြီးက ဆတ်ခနဲပင် အနီးသို့ ခုန်လွှားပြီးရောက်လာကာ သူ၏ ရွံ့တွပြီး ပြားပြားကြီးဖြစ်နေသော လက်ဝါးကို ထောင်ပြ၍

"ငါဟာ မူလကတည်းက အမည်က ဖားကြီးပဲလေ၊ ဟဲဟဲ . . . အခု တော့ တကယ့် ဖားတစ်ကောင်ဖြစ်တော့မယ်ကွ၊ ငါ့ရဲ့ ပုသဏ္ဌာန်က တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲလာတာ မင်းအမြင်ပဲလေ"

ဟု ပြော၏။

ကံထူးမောင်က မျက်လုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်ကာ

"မင်းက ဒီအဖြစ်ကို ကျေနပ်နေပုံပဲ၊ မင်းရှုနေသလား ဖားကြီး၊ လူ ဟာ ဘယ်တော့မှ ဖားတစ်ကောင်မဖြစ်သင့်ဘူးကွ၊ မြွေတစ်ကောင် လည်း မဖြစ်သင့်ဘူးကွ"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဖားကြီးက ပါးစပ်ကိုဖြုပြီး ဖားတစ်ကောင်လို တကွပ်ကွပ် အသံနှင့်ရယ်ကာ

"ဒေါက်တာမြသီးကတော့ ငါ့ကို ဖားတစ်ကောင်အဖြစ်နဲ့ သာ အလို က်ဖက်ဆုံးပဲတဲ့ ကွ၊ အဲဒီစကားကို ငါလည်း ထောက်ခံတယ်၊ ဪ . . . ဒေါက်တာမြသီးဆိုတာ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်လူကြီးလေ၊ ဒီလူကြီးက ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒ ကို ဖြည့်ပေးတဲ့ အတွက်တောင် ငါကကျေးဇူးတင်နေသေးတာကွ " ဟု ပြောလေ၏။

ကံထူးမောင်က ဖားကြီးကို ရွံ့ရှာဟန်နှင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ဖားကြီး၏ မျက်နှာကို တံတွေးနှင့်ထို့ခနဲ ထွေးလိုက်ကာ

"အရူးတွေပဲ၊ မင်းက ဟိုအရူးကြီးနဲ့ ပေါင်းပြီး အရူးဇာတ်ခင်းနေတာ ကိုး၊ မင်းတို့ အထဲမှာ ငါမပါနိုင်ဘူး၊ ငါ့ကို လွှတ်ပေးစမ်း၊ မင်းငါ့အကြော

င်း သိတယ်နော်၊ သူခိုးလုပ်စားနေပေမဲ့ သွေးကတော့ ရဲပြီသားကွ"

ဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။

ဖားကြီးက လျှပ်တစ်ပြက်ပင် ပါးစပ်ဟ၍ ရှည်လျားသော လျှာကိုထုတ်ပြီး မျက်နှာမှ တံတွေးစက်များကို တပျက်ပျက်နှင့် သုတ်သင်ရင်း မျက်နှာငယ်ကလေးဖြစ်ကာ

"မင်းကို လွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ကို ဗွေမယူပါနဲ့ ၊ ငါမင်းကိုကြောက်ပါတယ်၊ ငါဟာ ဖားတစ်ကောင်ပါ၊ မင်းက မြွေတစ်ကောင်ပဲ၊ ငါကမင်းကို အမြဲကြောက်ရွံ့နေတဲ့ သူပါ၊ လွတ်ပေးလို့ မဖြစ်တာ ငါတောင်းပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကလွဲရင် ကျန်တာ အားလုံး ငါလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်"

ဟု အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်၏။ ကံထူးမောင်က စိတ်ပျက်ဟန်နှင့် သက်ပြင်းချပြီး

"ဖားကြီး မင်း စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့ လား၊ ငါဟာ ဒီလို အချုပ်အနှောင်ခံမနေရဘူးဆိုရင် အဲဒီလူကြီးကို လုံးဝမကြောက်ဘူးကွ၊ မင်းလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားခွင့်ရနေတာပဲ၊ ဒီက ထွက်သွားပါလား "

ဟု တိုက်တွန်းလေရာ ဖားကြီးက မျက်နှာပျက်၍

"မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ အဲဒီဒေါက်တာမြသီးဟာ မြွေတစ်ကောင်ပဲကွ၊ ဒါကို မင်းမသိသေးဘူးထင်တယ်၊ ငါကမြွေဆိုရင် ဘယ်လို မြွေမျိုးမဆို ကြောက်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဟောဒီနေရာက မင်းအလွယ်တကူ ထွက်သွားနိုင်မယ်ထင်လို့ လား၊ ဒီနေရာဟာ အိမ်ကြီးရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာ လျှို့ဝှက်ရှိနေတဲ့ မြေတိုက်ခန်းပဲကွ၊ ဒီမြေတိုက်ခန်းရဲ့ တံခါးကို

ဒေါက်တာမြသီးကလွဲပြီး ဘယ်သူက ဖွင့်နိုင်မှာ လဲ၊ ငါနောက်ဆုံးပြောချင်တာကတော့ မင်းဟာ မြွေတစ်ကောင်ဘဝကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ငါဆိုရင် အခု စွတ်စိုပြီး ထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့ အခန်းကလေးတစ်ခုမှာ နေတယ်ကွ၊ သိပ်ပြီးဇိမ်ကျတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပိုးကောင်မွှားကောင်တွေနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ ဟင်းလျာတွေကလည်း သိပ်ပြီးအရသာရှိတာပဲကွ၊ ငါ့ရဲ့ ဘဝကိုတော့ ဘာနဲ့ မှ မလဲလှယ်နိုင်ဘူးဟေ့၊ မင်းလည်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ မကြာခင် မင်းဆီကို ဒေါက်တာမြသီး လာပြီး ဒုတိယအဆင့်ကို တက်ပေးလိမ့်မယ်ကွ၊ ကွပ်ကွပ် ကွပ်ကွပ်"

ဟု ပါးစပ်ကိုဖြု၍ ရယ်ရင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အလိုအလျောက်ပွင့်ဟလာသော သံတံခါးကြီးမှ ထွက်ခွာသွား၏။

***